

Chuyện Ngủ

Đặng Xuân Xuyên

Vâng. Chuyện cũng lâu rồi. Ngày tôi còn bé lắm. Có lẽ bé hơn cu con nhà tôi bây giờ chừng ba, bốn tuổi. Ngày ấy, lữa chúng tôi tồ lằm, đầu khôn ranh như lũ trẻ bây giờ. Tôi là thằng được coi là ma ranh nhất nhóm nhưng vẫn nhiều ngủ ngờ, vẫn tin con trai con gái nếu có tình cảm với nhau thì chỉ cần nắm tay nhau thôi là sẽ có em bé. Chẳng thế mà tối ấy, khi cái Kim trượt chân ngã xuống mương, tôi giơ tay kéo nó lên mà về nhà, cả đêm tôi mất ngủ. Tôi cứ lo ngay ngáy nhớ cái Kim sinh em bé thì sao? Liệu tôi có bị bố đánh đòn vì tội tí tuổi đầu đã hư hỏng?

Con Kim còn tộ hơn, cả đêm nó khóc vì sợ phải làm mẹ khi còn đang tuổi đến trường. Sáng sớm, nó đã chạy sang nhà tôi, thút thít bắt đền nếu nó sinh em bé thì tôi phải cưới nó làm vợ. Nó sợ mang tiếng chữa hoang lằm. Tôi cũng lo nhưng vẫn liêu an ủi:

- Chắc không có em bé đâu vì tớ cầm tay cậu hờ lằm. Tớ thấy bảo phải nắm tay thật chặt thì mới sinh được em bé.

Con Kim nghe vậy khóc rống lên:

- Chết rồi. Cậu nắm hờ nhưng tớ nắm chặt lằm. Không nắm chặt thì cậu kéo tớ lên thế nào được? Năm nay tớ mới mười hai tuổi rưỡi, làm mẹ thì xấu hổ lằm.

Tôi thần người ra vì sợ. Rồi mắng nó:

- Tất cả là tại cậu. Tự dưng lại trượt chân ngã xuống mương làm tớ phải kéo lên. Tớ không biết đâu. Cậu sinh em bé thì kệ cậu. Tớ không biết.

Con Kim càng rống lên khóc. Tôi càng bối rối. Thằng Chủ từ đâu xuất hiện, câu được câu chăng, nó hỏi:

- Ai sinh em bé? Thằng Thi hay cái Kim.

Con Kim bảo:

- Bắt đền Thi đấy. Tớ không biết đâu.

Thằng Chủ hét toáng lên:

- Ôi làng nước ơi thằng Thi làm cái Kim có em bé.

Tôi vội bịt mồm Chủ lại, hét to:

- Thằng Chủ làm con Kim có em bé.”

Chủ trở mắt nhìn tôi, lấp bắp:

- Tớ á?

Tôi bảo:

- Ừ.

Chủ gặng:

- Thật không?

Tôi bảo:

- Thật.

Chủ đuồn mặt ra:

- Bao giờ?

Tôi nhìn Kim, cầu khẩn:

- Hôm nọ, Kim nhỉ?

Kim gật đầu, mếu máo:

- Ừ. Hôm nọ.

Chủ ngồi bệt xuống, thờ thẫn:

- Chết tớ rồi. Sao giờ tớ mới biết.

Rồi đứng dậy, thất thểu vừa đi vừa lằm bằm: “Kim làm Chủ có em bé rồi, làng nước ơi...”

* *

*

Vâng. Ngày ấy chúng tôi ngây ngô lằm. Thế nên, cả Chủ, cả tôi, cả cái Kim đều tin là cái Kim sẽ có em bé. Chủ thì nghĩ do Chủ. Tôi thì nghĩ do tôi. Còn Kim thì lúc nghĩ do tôi, lúc lại cho là do Chủ. Chúng tôi họp bàn, tìm cách làm cho Kim không sinh được em bé.

Thằng Chủ, tưởng cù lằn mà thông minh. Không biết nghe ai, nó đưa ra ý kiến:

- Tớ nghe bảo có chữa thì tránh đi lại, vận động nhiều để giữ thai, không bị long thai nên Kim vận động thật nhiều vào để long thai. Sẽ không sinh được em bé.

Kim hờn hờ nhưng vội ngăn tũn mặt lại, vì Kim là con một, bố mẹ thoát ly, làm gì có việc để Kim làm. Bóp trán nghĩ mãi, Chủ vẫn là người thông minh nhất khi đưa ra ý tưởng:

- Nhảy dây. Đúng rồi. Kim chịu khó chơi nhảy dây, cũng là vận động nhiều đấy.

Thế là Kim sáng nhảy dây, trưa nhảy dây, chiều nhảy dây, tối nhảy dây. Tóm lại, cả ngày Kim nhảy dây. Được mấy ngày, nhảy hăng quá, Kim phải vào viện cấp cứu. Kim nằm viện. Tôi và Chủ lo lắng. Tỉnh thoảng, Chủ lại thắc mắc:

- Này. Tớ với cậu giờ mà làm bố trẻ con thì thế nào nhỉ? Hôm qua, tớ vẫn còn tè dầm... Chẳng lẽ, sau này vừa làm bố vừa cai tè dầm?

Tôi lêu lêu Chủ, mười ba tuổi rồi còn tè dầm, nhưng bụng bảo dạ: *"Minh khác đéch gì nó, mấy hôm trước, cũng tè dầm..."*

* *

*

Không biết nghe ai, Thuận biết chuyện của chúng tôi, nhấn tôi đến nhà, Thuận bày cho cách. Tôi hăm hờ rủ Chủ cùng đến. Về vai vế thì tôi phải gọi Thuận là cậu xưng cháu nhưng Thuận khôn lắm, toàn gọi tôi là anh xưng em, rất ngoan, lại khen tôi đẹp trai, tôi sống tình cảm, tôi luôn luôn là số một, nghe sướng tai lắm, thích lắm... Thế là xay thóc, quét nhà, nấu cơm... những việc của Thuận, hàng ngày, tôi trốn mẹ vào nhà thay Thuận làm hết. Thuận giỏi ăn vạ, khóc nhe, mà khóc dai lắm, mắt mỗi viên bi thôi mà Thuận có thể ê a khóc từ sáng tới trưa, ăn cơm xong lại mè nheo ăn vạ đến tối. Thế nhưng Thuận giỏi chuyện yêu đương lắm. Nghe đồn, Thuận biết cách nắm tay con gái mà không sợ sinh em bé. Mấy lần, Thuận gạ, dạy cách cầm tay con gái thoải mái mà không sinh em bé, tôi mắng:

- Vớ vẩn. Tào lao.

... nên không học, giờ thấy tiếc. Gặp, Thuận bĩu môi nhìn tôi, kiêu lắm:

- Chết chưa. Đĩ sớm vào. Người ta gạ, bảo cho cách cầm tay con gái thế nào mà không có chữa thì lại mắng là tào lao, vớ vẩn. Giờ ân hận rồi chứ gì? Đây đéch còn hứng để dạy nữa. Mai, vào xay hết mấy bao thóc kia, hứng thì đây dạy cho. Thế. Nhé.

Thuận nguây nguẩy cái mông, đi vào, đóng sập cửa lại, nhìn rõ ức. Chủ tức, chửi đồng:

- Mẹ. Ông kỉnh. Về.

Tôi bảo:

- Chịu khó chiều ông kỉnh này để lấy cách làm con Kim hết chữa rồi tính sau. Chứ ... Nó không bày cách thì tớ với cậu phải thay nhau làm chồng cái Kim à?

Chủ làu bàu:

- Ừ... Nhưng nhìn cái đít bọ ngựa của nó ngoay ngoáy như thế, tức. Mẹ. Ông kỉnh.

* *

*

Kim nằm viện ba ngày thì về. Tôi kéo Chủ đến thăm dò, nghe ngóng. Chú Hải, bố Kim khen chúng tôi nhiều lắm, rằng *"các cháu bé vậy mà sống tình cảm"*, rằng *"các cháu là bạn tốt của cái Kim"*, rằng *"chú cảm động lắm"*, rồi khen tôi đẹp trai kiểu thư sinh, lãng tử, sau này ới gái theo. Chú lại khen thằng Chủ đẹp trai kiểu lực điền, vạm vỡ, sau này, con gái nhà nào làm vợ thằng Chủ chắc sướng lắm, hạnh phúc lắm. Rồi chú nói, vài năm nữa, thằng nào thích làm con rể chú, nói với chú, chú sẽ gả cái Kim cho.

Chủ sốt ruột, cầu cứu tôi, ra hiệu nhanh nhanh chuẩn. Đau quá, tôi nhăn mặt. Chủ thấy vậy, hỏi:

- Thi sao thế?

Luống cuống, tôi bật ra câu ngờ ngẩn:

- Chú ơi! Kim sắp có em bé à?

Chú nhìn tôi, cười:

- Cô chú già rồi, không sinh em bé nữa.

Vừa lúc đấy, chú Kỷ Chủ tịch, từ ngõ vào, cất giọng nghiêm nghị:

- Ai vừa nói chuyện sinh đẻ thế? Chú Hải định sinh thêm em bé nữa à? Chết! Chết! Sao lại nói chuyện đẻ đái trước mặt mấy thằng trẻ con thế này? Rồi làm hỏng hết cả thế hệ tương lai của đất nước. Các cháu biết không. Con trai con gái, chỉ cần nắm chặt tay nhau lâu lâu là có chữa, sẽ sinh em bé. Như

thế là mất tư cách đạo đức, như thế thì loạn xã hội, sẽ không ổn định được xã hội nên các cháu phải quán triệt tư tưởng...

Tôi vội "vâng ạ" rồi kéo Chủ chạy. Loáng thoáng nghe tiếng chú Hải:

- Dạ, để đái gì đâu. Em mời bác vào nhà uống nước.

Rồi tiếng chú Kỷ oang oang:

- Này. Hai thằng kia. Con trai với nhau cũng không được nắm tay nhau như thế. Lâu, rồi biến thái, thành đồng cô cả lũ đấy.

Tôi vội buông tay. Chủ nhăn mặt, lo lắng:

- Hôm nọ thằng Thuận cứ nắm tay tớ, tay cậu lâu như thế, không biết bọn mình có bị biến thái không nhỉ?

* *

*

Thuận gửi thư, nhắn: "*Thì ơi vào nhà Thuận. Có việc quan trọng lắm. Chuyện của Kim đấy.*"

Tôi học tốc vào nhà Thuận. Sốt ruột. Thuận bắt tôi xay hết 3 bao thóc, quét dọn nhà ngang xong mới ê a:

- Chuyện của cái Kim, anh Thi đừng lo, em đảm bảo không có em bé đâu.

Tôi hỏi:

- Sao biết?

Thuận cười:

- Anh có ngủ với Kim đâu mà có em bé.

Tôi gật đầu:

- Ừ. Tớ chỉ kéo Kim đứng dậy thôi chứ chưa bao giờ ngủ với Kim.

Thuận cười cười:

- Anh biết ngủ với Kim là ngủ thế nào không? Như anh thỉnh thoảng ngủ với Thuận á? Không phải đâu. Như thế không phải là ngủ. Phải thế này này...

Thuận ghé tai tôi, thăm thì, thăm thì. Tôi toát mồ hôi:

- Thật à? Sao Thuận biết nhiều thế? giỏi thế?

Thuận vénh mặt:

- Chuyện! Thuận là hạt giống đỏ mà. Anh đừng bép xép với ai nhé. Hôm nào, em bảo thằng Đậu, con chú Kỷ Chủ tịch dạy anh vài chiêu ngủ với gái mà không dính bầu. Thằng ấy giỏi khoản đấy lắm."

Tôi ngắc ngứ:

- Chắc gì thằng Đậu sẽ chịu bày cho tớ.

Thuận bĩu môi:

- Bố bảo nó dám không bày cho Thi. Bố nó lên chức Chủ tịch là do một tay bố em cơ cấu đấy. Dám cãi em á!

Tôi tùm tùm, gật gật đầu, mơ màng...

Thuận bê thêm mấy bao thóc nữa, đặt cạnh cối xay, nheo nheo mắt nhìn tôi, cười...

* *

*

Sáng sau. Tôi hẹn Chủ ra đầu làng nói chuyện. Tôi kể lại lời Thuận khẳng định Kim sẽ không sinh em bé, nên Chủ đừng lo. Chủ đay đay:

- Chắc không? Hay cậu bị thằng Thuận lừa. Rõ ràng, chú Kỷ Chủ tịch bảo con trai nắm tay con gái lâu lâu là có chửa? Mà cậu cũng nghe thấy còn gì? Chẳng lẽ chú Chủ tịch nói tào lao? nói láo?
- Tôi bảo:
- Thật đấy. Tớ tin Thuận không lừa đâu.

Rồi tôi kể chi tiết những chuyện Thuận nói, Thuận mô tả, Thuận ví dụ. Chủ đỏ mặt, lấy tay che mặt, kêu lên:

- Eo ơi. Kinh. Cậu đừng kể nữa! Mất đạo đức lắm.". Rồi Chủ bực tức, đứng dậy, bỏ tôi ở lại, về.

Tối đấy, Chủ vào nhà Thuận, năn nỉ Thuận đưa sang nhà Đậu "bái sư học ngữ." Tôi nghe kể lại, tối đó, Chủ phải xay hết 15 bao thóc, Thuận mới gật đầu.

Đặng Xuân Xuyên